

verspreiding en op bestrijding van bij algemene maatregel van bestuur aangewezen infectieziekten. Alle aangewezen ziekten moeten door de (huis)arts worden gemeld bij de (regionale) gezondheidsdienst of de geneeskundige inspecteur. In de wet wordt onderscheid gemaakt tussen drie groepen aangewezen ziekten:

Groep A: Infectieziekten die onmiddellijk actie ter bescherming van de volksgezondheid noodzakelijk kunnen maken en waarbij het klinische beeld in samenhang met de ziektegeschiedenis redelijke verdenking van de ziekte in meerderheid van de gevallen mogelijk maakt.

De verplichting tot aangifte (met vermelding van de naam van de patiënt) bestaat al bij vermoeden op een dergelijke ziekte. Tot deze groep behoren tyfus, lassaakoorts, pest, polio, hondsdolheid en pokken.

Groep B: Overige infectieziekten waarbij aangifte op naam van belang geacht wordt, om zo de betrokken instantie in de gelegenheid te stellen waar nodig een epidemiologisch onderzoek te verrichten of bestrijdingsmaatregelen te treffen. Hiertoe behoren 28 soorten infectieziekten, waaronder cholera, difterie, gele koorts, hepatitis, lepra, malaria, schurft, tetanus, tuberculose en voedselvergiftiging/voedselinfectie.

Groep C: Infectieziekten waarbij de aangifte niet op naam plaatsvindt. De analyse van de statistische gegevens over deze infectieziekten wordt van belang geacht voor de surveillance. Tot deze groep behoren gonorrhoea, syfilis en de bof.

Andere wetten die in dit verband dienen te worden genoemd zijn:

De *Quarantainewet* van 14 juli 1960, Stbl. 335, gewijzigd in 1971 (Stbl. 752), 1988 (Stbl. 77) en 1988 (Stbl. 377).

De *Wet immunisatie militairen* van 1957, gewijzigd in 1961 (Stbl. 270), 1969 (Stbl. 86), 1975 (Stbl. 649) en 1978 (Stbl. 555).

De *Wet bevolkingsonderzoek op tuberculose* van 13 juli 1951, Stbl. 288, gewijzigd in 1976 (Stbl. 377) en 1988 (Stbl. 77).

In België zijn de bepalingen betreffende infectieziekten vervat in het Decreet van 18 juli 1831 en de uitvoeringsbesluiten daarvan, en de zgn. Gezondheidswet (wet van 1 sept. 1945). Het belangrijkste uitvoeringsbesluit is het K.B. van 1 maart 1971 betreffende de profylaxe tegen overdraagbare ziekten, gewijzigd bij K.B. van 18 nov. 1976. Dat besluit onderscheidt drie groepen van ziekten: 1. quarantainabele ziekten (cholera, gele koorts, pest, pokken, lassaakoorts en rhabdovirus); 2. niet-quarantainabele ziekten met verplichte aangifte (vlektyfus, febris recurrens, kinderverlamming, epidemische griep en malaria); 3. overdraagbare ziekten waarvoor aangifte verplicht is. De ziekten moeten worden aangegeven bij de regionale rijksgezondheidsinspecteur. In geval van quarantainabele ziekte moet ook aangifte worden gedaan bij de burgemeester, die evenals de rijksgezond-

heidsinspecteur een ziekenhuis kan op-eisen, waar de zieke in afzondering verpleegd wordt.

Infeld, Leopold (Kraków 20 aug. 1898 – Warschau 16 jan. 1968), Pools atoomfysicus, een van de naaste medewerkers van Einstein, werd bekend door zijn bijdragen op het gebied van relativiteits- en quantumtheorie. Hij was hoogleraar te Toronto (toegepaste wiskunde; 1938–1950) en Warschau (theoretische natuurkunde; 1950–1968); vanaf 1951 tevens directeur van het Instituut voor theoretische natuurkunde.

WRK. *The world in modern science* (1934); *The evolution of physics* (1938; m. A. Einstein); *Quest. The evolution of a scientist* (1941); *The story of Evariste Galois* (1947); *Whom the gods love* (1948); *Albert Einstein, his work and its influence in our world* (1950); *Motion and relativity* (1960; m. J. Plebanski); *Sketches from the past* (1965).

inferieure goederen, zie *consumptie.

infertiliteit, = onvruchtbaarheid, zie *steriliteit.

infiltratie [cultuurtechniek] (v. Lat. *infiltratio* = langzaam binnendringen), a. indringen van regenwater in de grond; b. binnendringen van water uit sloten in het land waardoor in doorlatende gronden daling van de grondwaterstand door verdamping wordt gecompenseerd, maar die in klei- en veengronden van geringe betekenis is door de slechte doorlatendheid van de slootwand; c. kunstmatige watervoorziening (*bevoeiing), waarbij water via greppels of buizen door zijdelingse infiltratie in de grond wordt gebracht.

infiltratie [drinkwatertechniek], een techniek waardoor oppervlaktewater geschikt wordt gemaakt voor de bereiding van drinkwater, zie *watervoorziening.

infiltratie [geneeskunde], het in een weefsel gedrongen zijn van abnormale bestanddelen. Zo kan bij een verwonding van de blaas urine in de aangrenzende weefsels dringen (*urine-infiltraat*). Bij een ontsteking dringen vocht (dan: exsudaat) en cellen uit het bloed door de vaatwanden heen in het weefsel (*ontstekingsinfiltraat*); de schaduwten die daarvan, bijv. bij longontsteking, op de röntgenfoto's te zien zijn, noemt men ook infiltraten.

Bij het binnendringen van kankercellen in het omgevende gezonde weefsel spreekt men van *infiltrerende groei*.

infiltratie [krijgswetenschappen], 1. het zo onopgemerkt mogelijk binnendringen, ofwel het opzettelijk achterlaten van eigen troepen in door de vijand bewaakt of bezet gebied; 2. een wijze van verplaatsing van voertuigen of personeel, uitgevoerd langs één of meer wegen/routes met onregelmatige intervallen door kleine aantallen voertuigen of groepjes personeel, dan wel afzonderlijk of individueel.

infiltratieanalgesie, zie *lokale anesthesie.

infinitesimaalrekening (v. Fr. *infinitésimal* = oneindig klein, v. Lat. *infinitus* =

oneindig), verzamelterm voor de *differentiaalrekening en de *integraalrekening. In het algemeen is een infinitesimaal een functie die nul wordt (naar nul convergeert) als de onafhankelijke variabele tot een limiet nadert.

infinitief (Lat.: *infinitivus*), zie *onbepaalde wijs.

infix, een grammaticaal woorddeel dat in de stam wordt ingevoegd; zie *affix.

in flagranti delicto (Lat.), op heterdaad de klassieke uitdrukking is eigenlijk *adhuc flagranti crimine comprehendi*, = op heterdaad betrapt worden (Codex Justiniani, IX, 13, 1).

inflatie (v. Lat. *inflare* = lett.: inblazen, opblazen), een langdurig proces van algemene prijsstijging en geldontwaarding (koopkrachtdaling van het geld). Inflatie wordt gemeten door naar het prijsverloop van een groot aantal producten te kijken, dat uitgedrukt wordt in prijsindexcijfers (zie *indexcijfers). Men spreekt dan van de inflatievoet in een bepaalde periode. Een probleem is dat er verschillende indexcijfers zijn, bijv. van de gezinsconsumptie (gebaseerd op een standaardpakket goederen en diensten), de groothandelsprijzen en het bruto *nationaal produkt. De hoogte van de inflatie kan zeer verschillend zijn. Al naar gelang van het tempo spreekt men wel van kruipende inflatie, hollende inflatie en hyperinflatie. Het tegengestelde van inflatie is deflatie.

Het onderscheid tussen het algemene, absolute prijspeil en de relatieve prijzen, die dus betrekking hebben op bepaalde producten, moet niet uit het oog worden verloren. Door de prijsstijging van een bepaald produkt, bijv. gedurende het voorafgaande jaar, te vergelijken met de inflatievoet in dezelfde periode kan de relatieve prijsstijging of -daling van dat produkt berekend worden.

Stel dat de prijs van een brood in een jaar met 5% stijgt en het prijsindexcijfer van de gezinsconsumptie stijgt met 7%, dan is de broodprijs gedaald ten opzichte van de prijs van de meeste andere producten die het standaardpakket goederen en diensten vormen. Degenen die bij hun inkomstenbesteding niet volledig met de stijging van het algemeen prijspeil rekening houden, voelen zich rijker dan ze in werkelijkheid zijn: ze lijden aan geldillusie.

1. Oorzaken van de inflatie

Een veel gebruikte indeling van de oorzaken van inflatie maakt onderscheid tussen bestedings- of vraaginflatie en kosten- of aanbodinflatie. In het eerste geval trekken de bestedingen de prijzen omhoog, in het tweede geval duwen de kosten (lonen, invoerprijzen, belastingen, winsten) de prijzen omhoog. Bestedingsinflatie kan ontstaan door een reële stijging van de bestedingen (een grotere besteding aan goederen en diensten), bijv. die van de overheid, of door een nominale stijging van de bestedingen (toe-

neming van het geldbedrag) ten gevolge van een stijging van de geldhoeveelheid. De rol van de geldhoeveelheid in het inflatieproces is een omstreden zaak. Daarbij gaat het niet in de eerste plaats om de vraag of de geldhoeveelheid van belang is, maar of de veranderingen erin zelfstandig zijn. Stel dat de omloopsnelheid van het geld constant is en de groei van de geldhoeveelheid gelijk is aan de gemiddelde produktiegroei. Nu stijgt de olieprijs op de wereldmarkt plotseling en de hoeveelheid aardolie die een land invoert daalt niet voldoende om het bedrag van de uitgaven aan aardolie gelijk te houden. Men is dan gedwongen minder van sommige andere produkten te kopen, wat bij min of meer flexibele prijzen tot prijsdalingen leidt. Er zijn dan prijsstijgingen en -dalingen, maar het algemeen prijspeil zal ongeveer hetzelfde blijven. De olieprijsstijging zal wel tot inflatie leiden, indien tegelijkertijd de geldhoeveelheid sneller toeneemt dan de produktie. Volgens de aanhangers van het monetarisme kunnen de monetaire autoriteiten de groei van de geldhoeveelheid of de liquiditeitsmassa voor een groot gedeelte in de hand houden. Anderen achten de vraag naar geld bepalend voor de omvang van de geldgroei: de olieprijsstijging leidt tot een grotere behoefte aan geld en het aanbod van geld past zich daarbij aan.

De macht van monopolisten of militante vakbonden wordt ook regelmatig genoemd als belangrijke oorzaak van inflatie, maar veel aanhang heeft deze opvatting niet. Wel kan een verschuiving in machtsverhoudingen leiden tot een hoger niveau van prijzen (en lonen), maar de stijging van het inflatiepercentage is slechts eenmalig. Langdurige inflatie kan door deze theorie niet worden verklaard.

2. Gevolgen van de inflatie

Een van de opmerkelijkste gevolgen van inflatie is de vermogensoverdracht van schuldeisers aan schuldenaars. Leningen worden afgesloten in nominale bedragen, waarbij de munteenheid op het moment van de afsluiting veelal meer waard is dan die op het moment van de aflossing. Belangrijk is in dit verband het onderscheid tussen verwachte inflatie (die meestal niet tot vermogensherverdeling leidt) en onverwachte inflatie (die dat wel doet). Geldgevers trachten hun hoofdsom veilig te stellen door een hogere nominale rente te bedingen naarmate er meer inflatie wordt verwacht. Men spreekt in dit verband vaak over afwenteling. Verwachte inflatie hoeft dan niet tot vermogensherverdeling te leiden, maar het belastingstelsel is daarbij een complicerende factor. Afwenteling vindt niet alleen in de financiële wereld plaats: *loonindexering is een ander bekend voorbeeld. Inflatie kan ook het *sparen ontmoedigen. Vandaar dat er in inflatietijd in het algemeen een hogere rente

moet zijn om het sparen aan te moedigen. Inflatie is er voorts de oorzaak van dat informatie over individuele prijzen en prijsverhoudingen snel verouderd is. Ten slotte worden vaste wisselkoersen tussen valuta's ondermijnd wanneer de inflatievoeten in de verschillende landen sterk uiteenlopen.

De inflatie wordt steeds meer afgewenteld naarmate zij langer duurt. Het wordt ook voortdurend moeilijker haar aan banden te leggen, omdat de bevolking zich erbij aanpast. In het bijzonder is de loon- en prijsstijgingen stijgen de lonen, de hogere loonkosten worden doorberekend in de prijzen, de prijzen stijgen verder, wat weer loonsverhoging nodig maakt, enz.

3. Bestrijding

De manieren waarop getracht wordt de inflatie te bestrijden sluiten aan op de oorzaken die de theorieën aanwijzen. Volgens de monetaristen dient de geldgroei afgestemd te worden op de gemiddelde produktiegroei en het nagestreefde groeipercentage moet liefst vooraf aangekondigd worden. Bij te hoge inflatie dient de geldgroei niet plotseling maar geleidelijk tot normale proporties te worden teruggebracht om onnodige negatieve effecten op produktie en werkgelegenheid te vermijden. Is er sprake van een reële bestedingsinflatie, waarbij de nationale bestedingen sneller stijgen dan de beschikbare middelen, dan is beperking van de groei van de overheidsbestedingen nodig. Wanneer kostenfactoren als voornaamste oorzaak worden beschouwd, ligt een loon- en *prijspolitiek voor de hand, ook al kunnen lang niet alle inkomens en prijzen worden beheerst. Het bestrijden van bestedingsinflatie door *loon- en *prijspolitiek komt neer op symptoombestrijding; de inflatie wordt niet opgeheven, maar ogenschijnlijk teruggedrongen. De overbesteding zou moeten worden aangepakt.

Een veel gehoorde opvatting is lange tijd geweest dat er een keuze mogelijk is tussen meer inflatie en minder werkloosheid enerzijds en minder inflatie en meer werkloosheid anderzijds. Dit negatieve verband tussen inflatie en werkloosheid (en tussen loonstijgingen en werkloosheid) staat bekend als de *Phillips-curve. Vermindering van de inflatie zou mogelijk zijn door een combinatie van o.m. geringere geldgroei en geringere groei van de overheidsbestedingen. De stagflatie die in de jaren zeventig in de meeste geïndustrialiseerde landen is opgetreden, vormt een sterke aanwijzing dat het negatieve verband tussen inflatie en werkloosheid op langere termijn niet bestaat dan wel niet bruikbaar is voor het voeren van economische politiek.

LIT. H.G. Johnson, *A survey of theories of inflation*, in: *Essays in monetary economics* (1967); L.F. van Muiswinkel, *Inflatie en economische groei* (1967); M. Parkin en M.T. Sum-

mers (red.), *Incomes policy and inflation* (1972); M. Brisme en S. Dérmoncourt, *L'inflation et le vol de l'épargne* (1974); A. Coppé, *Inflatie* (1974); Inflatienumer van *De Economist*, nr. 4 (1975); D.E.W. Laidler en J.M. Parkin, *Inflation: a survey*, in: *Economic Journal* (dec. 1975); J.A. Trevithick en C. Mulvey, *The economics of inflation* (1975); P. de Grauwe en Th. Peeters, *De recente inflatie: een structureel of monetair fenomeen?* (1976); B. Griffiths, *Inflation, the price of prosperity* (1976); W. Fellner, *Towards a reconstruction of macroeconomics. Problems of theory and policy* (1977); Themanummer *Overheid en inflatie*, in: *Beleid en maatschappij* (jan. 1977); S. Korteweg en F.A.G. Keesing, *Het moderne geldwezen*, III (¹⁴1979); H. Visser en J.J. van Eekelen, *Inleiding tot het geld- en bankwezen* (1989).

inflatiecorrectie, de (veelal jaarlijkse) bijstelling van de tarieven van de loon- en inkomstenbelasting in verband met de prijsstijging in een vorige periode. Zou deze correctie niet worden uitgevoerd, dan zou er een sluipende belastingverhoging plaatsvinden als gevolg van de progressieve werking over het zuiver nominale deel van de inkomensstijging.

In Nederland gebeurt deze aanpassing (op grond van art. 54 Wet Inkomstenbelasting 1964 en art. 20 Wet op de Loonbelasting 1964) in beginsel jaarlijks, met dien verstande dat het de centrale overheid is toegestaan haar slechts voor 80% uit te voeren. Verder is door een bijzondere maatregel enkele malen een nog sterkere beperking toegepast of is de correctie helemaal niet doorgevoerd. Zie ook *wiebeltax.

In België gebeurde de inflatiecorrectie tot 1986 door aanpassing van het belastingvrij minimuminkomen en de forfaitaire belastingaftrekken. Hierin werd wijziging gebracht door de Wet van 1 aug. 1985 en de fiscale hervorming van de personenbelasting in 1989. Sindsdien geschiedt de inflatiecorrectie door het aanpassen van alle inkomensgrenzen die in het stelsel van de Belgische personenbelasting zijn opgenomen aan de ontwikkeling van het indexcijfer van de consumptieprijzen.

inflatietheorie [astronomie], theorie volgens welke het heelal in de eerste fracties van een seconde na de oerknal (*big bang*) een korte periode van exponentieel verloopende expansie zou hebben doorgemaakt. Deze theorie zou een verklaring kunnen geven voor het merkwaardige feit dat het heelal er in alle richtingen precies hetzelfde uitziet, ook al heeft er nooit wisselwerking tussen gebieden op grote afstand van elkaar kunnen plaatsvinden. De inflatietheorie werd voor het eerst voorgesteld door de Amerikaanse astronoom Alan Guth in 1979.

inflation-accounting (Eng.), een verzamelbegrip waarmee stelsels van waardering en winstbepaling worden aangeduid. In dergelijke stelsels wordt uitdrukkelijk met de waardestijging van produktiemiddelen en voorraden en/of met de waardedaling van het geld rekening gehouden bij de balanswaardering en de bepaling van de winst. Een bekend stel-

sel is de zgn. vervangingswaardemethode (zie *voorraadwaardering), waarbij produktiemiddelen en voorraden niet tegen historische kosten (zie *kosten), maar tegen actuele prijzen worden gewaardeerd en het verschil tussen beide bedragen in het algemeen op de zgn. herwaarderingsrekening (zie *herwaarderingsrekening) wordt geboekt. Deze rekening behoort tot het eigen vermogen, zodat de waardestijging niet tot de winst wordt gerekend. Door middel van deze zgn. substantialistische winstbepaling (zie *substantialisme) beoogt men de continuïteit van het bedrijf te handhaven.

Met name in de Verenigde Staten en Groot-Brittannië heeft inflation-accounting betrekking op systemen om de balans en de winst-en-verliesrekening niet alleen in nominaal geld, maar tevens in eenheden van gelijke koopkracht op te stellen. Dit in het besef dat door de inflatie de waarde van het geld steeds geringer wordt, waardoor op een balans geld-eenheden van ongelijke koopkracht voorkomen.

Naast deze twee hoofdvormen van inflation-accounting worden er in theorie en praktijk ook talloze mengvormen aangevoerd.

LIT. F. Krens, *Koopkrachtcorrectiesystemen*, in: *Bedrijfskunde*, 50/4 (1978); R. Slot en R.M. Vijn, *De ontwikkeling van het winstbegrip; van nominalisme naar 'inflation-accounting'* (1986).

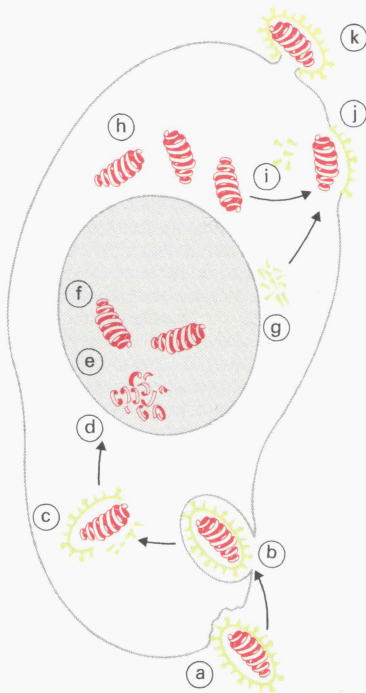
influentie (v. Lat. *influere* = instromen, binnenvloeien), soms nog wel **elektrostatistische inductie** genoemd, het verschijnsel dat een geleider in een elektrisch veld aan de ene zijde een positieve en aan de andere zijde een negatieve oppervlaktelading verkrijgt. Indien bijv. een geleider in de nabijheid van een negatief geladen lichaam wordt gebracht, zal op de elektronen in de geleider een van het lichaam af gerichte kracht worden uitgeoefend. Het van het lichaam afgewende oppervlak van de geleider zal daardoor negatief geladen worden, terwijl het oppervlak aan de kant van het lichaam door de verplaatsing van de vrije elektronen een positieve lading verkrijgt. De algebraïsche som van de oppervlakteladingen verandert door influentie niet en zal dus 0 blijven bij een geleider die geen lading droeg voordat hij in het elektrische veld werd geplaatst.

influenza [algemeen, geneeskunde] (v. Lat. *influere* = binnenvallen, of v. It. *influenza di freddo* = gevolg van koude) of **griep** in eigenlijke zin (v. Fr. *gripper* = aangrijpen), een besmettelijke aandoening van de luchtwegen, veroorzaakt door een virus dat pas in 1933 als de verwekker werd herkend; voordien dacht men dat influenza werd veroorzaakt door de bacterie *Haemophilus influenzae*. Het virus kan worden gekweekt in een bebroed kippeï.

1. De aandoening

De besmetting met virus vindt meestal plaats door een *druppeltjesinfectie*.

Verloop. De ziekte begint meestal zeer plotseling (na een incubatietijd van één

△ **influenza** [algemeen, geneeskunde]: schema van de vermenigvuldiging van een influenzavirus in een levende cel. Het virus entert een levende cel (a) en dringt naar binnen (b). Vervolgens ontdoet het virus zich van zijn omhulsel (c) en valt uiteen (d). In de celkern zijn stukjes nucleoproteïnen te zien die deel uitmaken van het virus (e en f). De twee typen moleculen die de speldvormige uitsteeksel aan het omhulsel van het virus zullen vormen, ontstaan tegelijkertijd (g en i). De zich ontwikkelende virussen (h) maken zich via een gesteelde uitstulping van de cel (j) los, nadat zij zich hebben omgeven met een omhulsel dat afkomstig is van de celwand (k). Het hele proces neemt niet meer dan vijf tot zes uur in beslag.

tot drie dagen) met pijn in rug en ledematen. Voorts is er koorts (tot 40 °C of hoger), hoofdpijn, soms een lichte hoest en algehele malaise. Eventuele verschijnselen van neusslijmvliesontsteking beperken zich tot een beetje 'natte' neus. De ziekte duurt doorgaans minder dan een week. Niet vaak ontstaat binnen 1 tot 2 dagen (virus)longontsteking (door naar de longen afgedaald virus), gekenmerkt door toenemende kortademigheid; deze longontsteking is vooral waargenomen tijdens de pandemieën van 1918 en 1957 (zie § 3).

Complicaties in de vorm van *secundaire bacteriële infecties* komen dikwijls voor, meestal door *Haemophilus influenzae* of *Diplococcus pneumoniae*. De beruchte stafylokokkenpneumonie, longontsteking door de bacterie *Staphylococcus aureus*, komt minder vaak voor, maar kan zeer ernstig zijn; deze is verantwoordelijk voor ca. 60–70% van de sterfte aan influenza. De aandoening is dermate snel dodelijk, dat behandeling met antibiotica niet tijdig het verloop kan beïnvloeden. Mensen uit bepaalde risicogroepen heb-

ben een verhoogde kans op complicaties (zie § 4).

De **diagnose** kan slechts worden gesteld in het virologisch laboratorium door het aantonen van de verwekker, of met serologische technieken.

Behandeling. Een specifieke therapie voor influenzavirusinfecties bestaat er (nog) niet. Bij een ongecompliceerd verloopende influenza zijn antibiotica geen geschikte geneesmiddelen, ook niet ter voorkoming van eventuele secundaire bacteriële infecties, behalve in speciale gevallen, zoals stafylokokkeninfecties bij de patiënt en zijn directe omgeving. Experimenteel kan men met chemische preparaten, zoals amantadine, het binnendringen van het virus in de cel verhinderen.

2. Virustypen

De verschillende typen influenzavirusen zijn samengebracht in de familie Orthomyxovirussen. De influenzavirussen zijn grote RNA-virussen met een mantel (zie *virus). Men onderscheidt drie typen, A, B en C (met vele subtypen), die alle drie bij de mens influenza kunnen veroorzaken. Hiervan is het type A het belangrijkste; het veroorzaakt grote epidemieën en pandemieën. Influenza-A-virussen worden ook bij dieren aangetroffen, type B en type C zijn alleen bij de mens bekend. Bij influenza-B komen minder vaak complicaties voor en is de sterfte lager dan bij influenza-A. Bij influenza-C komen geen ernstige complicaties voor. De influenzavirussen bezitten in hun mantel een hemagglutinine, waarmee het virus zich aan de cel kan binden (ook aan rode bloedcellen, die daardoor aan elkaar plakken en agglutineren = hemagglutinatie), en een neuraminidase (een enzym waarmee zij de mucoproteïnen van het celoppervlak, die als receptor [ontvanger] voor het virus fungeren, kunnen afbreken).

3. Influenzapandemieën

Deze komen min of meer regelmatig voor. Bekend zijn die van 1889, 1918 (*Spaanse griep*), 1946, 1957 (*Singaporegriep*, aanvankelijk *Aziatische griep* genoemd) en 1968 (*Hongkonggriep*); door sommigen niet als pandemie maar als epidemie beschouwd). De hierbij soms optredende viruslongontsteking (zie § 1) leidt meestal in 3 tot 5 dagen tot de dood. De Spaanse griep eiste ca. 25 miljoen slachtoffers. Ook in tussenliggende jaren komt influenza voor. De pandemieën ontstaan wanneer zich virussen ontwikkelen met een hemagglutinine en neuraminidase die geheel verschillen van die van de tot dan toe circulerende virusstammen, waar de bevolking een immuniteit tegen ontwikkeld heeft; dit gebeurt eens in de 30 à 40 jaar. In de tussenliggende jaren komt bij influenza-A-virus eens per 2 à 3 jaar een geringe wijziging voor (Eng.: *antigen drift*) en om de 8 à 12 jaar een wat groter verschil (*antigen shift*).

4. Inenting

Inenting (vaccinatie; actieve immunisatie) vindt sinds de jaren zeventig meer en meer toepassing. Men maakt gebruik